

10. kapitola

BALÍME TÁBOR!

Výlet do města měl, jak se pan Blake obával, za následek i nějaké ztráty. Tillie Craneová našla, co chtěla, tedy kadeřnici. Našla si také práci v jednom obchodě a tvrdě odmítala udělat byt jen jediný další krok směrem k té „Bohem zapomenuté zemi“ větru, slunce a deště. Manžel ji celou noc střídavě nutil a prosil, ale Tillii nedokázalo nic přimět, aby změnila názor. Zůstala neoblomná. Zdrčený Jason Crane byl nakonec nucen jít za panem Blakem a oznámit mu, že s jejich vozem už v koloně dál nepojedou. V žádném případě nechtěl cestovat dál bez manželky. Poohlédne se, čím by se mohl v Liptonu živit. Pro muže, který je ochoten přiložit ruku k dílu, se určitě nějaká práce najde.

Craneovi nebyli jediní, kdo měli problémy. Několik mužů z karavany si takzvaně „vyrazilo z kopytka“. Většina z nich se připotácěla, někdy během noci, v různých stupních zbědovanosti. Paní Kosenská vyléčila manžela osvědčenou metodou – vědrem studené vody zvenku a několika hrnky horké kávy zevnitř. Druhý den ráno měl kalné oči a choval se maličko útočně, ale byl připravený vyrazit na cestu.

Jessie Tuttleová si se svým bratrem J. M. Dooleym, který za normálních okolností řídil jejich vůz, poradila prostě tak, že ho šoupla do vozu a ujala se řízení spřežení sama.

Nejhůř dopadla paní Thorneová. Jejímu manželovi se vůbec nepodařilo vrátit do tábora. Nejdřív nějaký čas čekala se semknutými rty, potom se vydala do města po svém nezdárném muži pátrat a po dvou hodinách marného hledání se vrátila do tábora s prázdnou. V tu chvíli se záležitosti ujal pan Blake, možná měl větší zkušenosti s tím, kde hledat. Každopádně, uplynulo asi tři čtvrtě hodiny a vrátil se. Spolu s ním přijel i dobytčák z nájemné stáje a na něm pan Thorne, zpitý do němoty. Jeho manželka neřekla ani

slovo, pouze chlapům, kteří ho přivezli, pokynula hlavou, kam mají pana Thornea přemístit, a chopila se otěží jejich spřežení.

Nabrali celkem tříhodinové zpoždění, ale nakonec se celá kolona rozjela. Slunce v tu dobu zase páliło, děti byly rozjívené a dospělí otrávení.

Paní Thorneová se neobtěžovala na své sousedy ani pokývnout nebo se jim nějak jinak omluvit. Rázně přetáhla koně otěžemi a zajela se spřežením na své místo v koloně.

Missie se na ni dívala, jak jede na svém voze, v tváři přísný výraz, pohled upřený před sebe. Tichou poštou se rozneslo, že paní Thorneová věděla od samého začátku, že její manžel nezůstane v táboře, aby spravoval postroje, a že věděla přesně, co pan Thorne udělá, jakmile se dostane do města. V minulosti to takhle mnohokrát proběhlo a jistě se to bude takto dít i v budoucnosti.

Missie byla přesvědčená, že nezdolná paní Thorneová si s tím určitě dokáže poradit. Byla to ženská netečná jako kámen a zdálo se, že s ní nic neotřeše.

Paní Thorneová ještě jednou přetáhla své spřežení a projela kolem Missie, ruce s otěžemi se jí ani nezachvěly, oči upírala do jasu stoupajícího slunce, ani nemrkla. Missii to málem uniklo, ale bylo to tam – a z toho, co spatřila, se na místě zastavila a zatajila dech. Nebylo pochyb, paní Thorneové se po drsných, opálených tvářích řinuly souvislé pramínky slz.

Když Missie znovu popadla dech, pronesla šeptem: „Ty moje duše ubohá. Tak ty se takhle v duchu trápíš a vůbec nikdo o tom neví... nikoho to ani nenapadne, a tak se k tobě nikdo ani nepřiblíží, aby ti dal najevo, že tě chápe. Ach... Bože, odpusť mi. Odpusť, že jsem nedohlédla za tu její hranatou bradu k jejímu trápení a strádání. Pomoz mi, abych jí dokázala pomoci, Pane – abych jí dokázala dát najevo vlídnost a lásku. Potřebuje mě. Potřebuje *Těbe*, Pane.“

Od té doby Missie využívala každé příležitosti, která se jí naskytlá, aby se s paní Thorneovou pozdravila s úsměvem, aby se k ní zachovala laskavě, byť jen v úplně nicotných věcech. Ne že by ta starší žena nějak roztála, ale přece jen bylo znát, že se její zatvrdlá, sevřená duše maličko na hranách obměkčuje.

Od odjezdu z Liptonu uplynuly čtyři dny a všechno nasvědčovalo tomu, že karavana úspěšně směřuje k cíli. Chlapi, kteří zapadli ve městě do hospody,

vystřízlivěli a zase mohli zastat pořádnou práci. Ale existovalo důvodné podezření, že se J. M. Dooleymu navzdory nesmlouvavým pokynům pana Blakea nějak podařilo vpašovat do vozu jisté množství kořalky. J. M. a Jessie Tuttleová se neustále hádali a toto byla zřejmě pravá příčina jejich sporů. A ke všemu si paní Pageová, samozřejmě, osobovala právo plést se do všeho, co mělo něco společného s Jessií. Takže ti tři spolu vedli neutuchající válku.

Lidem to připadalo legrační, usmívali se nad tím, ale pan Blake nakonec usoudil, že je načase, aby se do toho kvalifikovaně vložil. Objevil zásoby alkoholu J. M. Dooleyho a zabavil mu je. Paní Pageové a jejímu vozu přidělil novou pozici až na konci kolony, daleko od Jessie Tuttleové. Všechno se zdálo být na nějaký čas v pořádku.

Když čtvrtého dne večer stavěli tábor, přišla za Missií, která zrovna sklízela věci po večerním jídle, dcera paní Kosenské Nell s tím, že jí musí něco říci.

„Maminka mě poslala, jestli byste nemohla jít za paní Clayovou. Celé odpoledne má porodní bolesti a chce vás mít u sebe.“

Missii ta zpráva šokovala. Tak už je to tady?! Pravda, Becky toho dne nikde neviděla, ale předpokládala, že se asi necítí na to, aby šla pěšky, vždycy jen chvilku vedle kolony, jak to mívala ve zvyku. Missie zavolala na Henryho, ať řekne Williemu, kde bude, a rychle si došla pro pléd. Spěchala tak, že skoro utíkala, aby už u Becky byla, ale přece jen se držela, aby si ostatní něčeho nevšimli a neprojevovali přehnaný zájem.

Sotva došla k vozu Clayových, zaslechla tiché sténání. Becky byla uvnitř. Posledních pár kroků Missie doopravdy běžela a už také viděla paní Kosenskou. Porodní bába se tvářila velmi ustaraně. Nevyzvala Missii, ať jde do vozu, místo toho sama slezla dolů a odvedla si Missii stranou.

„Nelíbí se mi to, madam, vůbec se mi to nelíbí,“ řekla jí šeptem a hlas měla stažený. „Já... víte, já umím rodit děti. Ano, spoustu dětí... ale tohle, to ne. Je maličký... zkroucený... a je to moc brzy.“ Zavrtěla hlavou a Missie si všimla, že se jí v očích lesknou slzy. „Nelíbí se mi to. Potřebuje doktora... je to špatný.“

„Můžu za ní?“ otázala se jí Missie prosebným tónem. Převelice si přála poskytnout Becky útěchu a pomoci jí.

„Ano... ano, jděte.“

Missie se vyšplhala do vozu. Becky byla zalitá potem a tělo jí sálalo hořečkou. Missie se zděsila, jak je v tváři bledá, jak ztrhané má rysy. Vzala Becky za ruku a jala se ji hladit po dlouhých, rozpuštěných vlasech. Mluvila na ni tichým hlasem, ani si valně nebyla vědoma toho, co všechno Becky říká, ale zdálo se, že to rozrušenou dívku upokojuje.

Missie zůstala u Becky skoro celou noc, ale k žádnému zlepšení nedošlo. Občas se zdálo, že se Becky propadla do neklidného spánku, ale pořád měla bolesti a hned se zase probouzela. Willie, který tam přišel také a čekal s Johnem venku u ohně, Missii nabádal, aby si šla trochu odpočinout a nehrozila sama sebe. Paní Kosenská přisvědčovala.

Druhého dne ráno se LaHayeovi celí rozlámaní vyhrabali z postele a začali se připravovat na další den na kolech. Missie poslala Willieho, aby se šel zeptat, jak to vypadá s Becky. Vrátil se s tím, že je to pořád stejné. Missie chystala snídani a cítila, jak jí s každým pohybem těžkne srdce.

Spěšně sbalila všechny věci, a sotva to udělala, přijel na koni jeden z pomocníků pana Blakea. Objížděl celý tábor, zastavoval se u každého vozu a všem oznamoval totéž.

„Pane Blake říká, že dnes zůstaneme tady. Nebudeme balit tábor, dokud se dítě nenarodí.“

Missii se nesmírně ulevilo a nejráději by běžela toho drsného velitele karavany obejmout. Bylo by opravdu hrozné, kdyby se Becky musela ve svém stavu mlátit v jedoucím voze.

Pan Blake vyslal jednoho svého muže na koni do Liptonu už včera, aby zjistil, jestli tam mají nějakého doktora, a pokud ano, aby ho přivedl do tábora. Všichni, kdo se uměli modlit, a dokonce i ti, kteří to nikdy nedělali, vysílali vroucné modlitby k nebesům, kéž je ve městě lékař a kéž dorazí co nejdřív.

Ženy se mezitím snažily zaměstnat drobným úklidem a vylepšováním svých pojízdných domovů a muži kontrolovali postroje a kola. Sousedé využili dlouhých hodin odkladu jako záminky, aby se mohli posadit a probrat, co je zrovna napadlo. Stejně se ale čas vlekl, a když se den začal nacylovat k večeru, všichni měli nervy napjaté k prasknutí. Becky a její nenarozené děťátko jim ležely na srdci a dělali si o ně velké starosti.

Když už nikoho nenapadal důvod, proč ještě zůstat vzhůru, pomalu uhasili ohně a rozešli se uložit k spánku v naději, že v noci se děťátko v pořádku narodí a že jim tu dobrou zprávu někdo včas doručí.

Nestalo se.

Když se druhého dne ráno začali hemžit po táboře, rychle se od úst k ústům rozšířila zpráva, že dítě zatím na svět nepřišlo. Začal další nekonečný den. Muži měli postroje vyspravené, ženy dokonale uklidily vozy, nikdo neměl nic moc na práci a nečinností jim těžkly ruce i srdce. Jiskřička naděje v nich však stále doutnala. Když odjezd odložíme, doktor z Liptonu bude mít alespoň dost času přijet do tábora a určitě to s jeho pomocí dobře dopadne. Ale když se mladík na koni konečně vrátil, unavený, zaprášený a s vyčerpaným koněm, který se sotva držel na nohou, byl sám. V Liptonu se mu žádného doktora najít nepodařilo.

Bylo krátce před půl druhou odpoledne, když paní Kosenská sešla po schůdcích z vozu Clayových. Willie, Missie a několik dalších sousedů a sousedek čekalo venku. Neozýval se za ní žádný pláč novorozence. Paní Kosenská měla svěšená ramena a po buclatých tvářích jí stékaly slzy. Zavrtěla na čekající přátele hlavou.

„Ne,“ řekla zdrceně. „Ne... nezvládl to, ten mrňousek.“

„Ach, Becky!“ vykřikla Missie. „Chudinka Becky. To pro ni musí být hrozné.“

„Ne,“ řekla paní Kosenská a znovu zavrtěla hlavou. „Ne. Maminka... jeho maminka taky ne.“

Missie chvíli odmítala porozumět, odmítala uvěřit. Ale když se podívala na paní Kosenskou, pochopila, že ta strašná zpráva je pravda. Potom, odněkud z hloubi krytého vozu, k nim dolehlo zdušené štkání. Plakal muž. John Clay.

„Ach, Pane Bože,“ pronesla Missie šeptem s rukama na obličeji. Měla pocit, že se jí podlamují nohy, že nedokáže stát. Willie k ní okamžitě přiskočil, Missie se k němu otočila a zabořila mu obličej pod rameno. Chvíli ji pevně držel a nechával ji plakat. Když křečovitý pláč trochu polevil, jemně ji od sebe o malý kousek odsunul a podíval se jí do tváře.

„Musím jít dovnitř, za Johnem,“ řekl. „Dojdeš do našeho vozu sama?“

Missie přikývla, ano, dojdu, ale byl tam také Henry a ujal se jí, podepřel ji, pomohl jí jít po hrbolatém terénu a rozvázal cíp plachty, aby si mohla vylézt do vozu.

Venku se zase dělalo dusno. Missie si lehla na postel a nedokázala vnímat nic jiného než zármutek a zmatek v duši.

Druhý den ráno byl pohřeb. John stál tiše a s nechápavým výrazem sledoval, jak muži pokládají mladou matku a její děťátko společně na deku. Nepochybně měl mysl zatemněnou šokem a zármutkem a zdálo se, že si není schopen dát dohromady, co se děje.

Když obřad skončil, vydal pan Blake tiše pokyn k odjezdu. Muži vedli své koně do kolony vozů mlčky, zamyšleně. Willie nabídl Johnovi, ať nějakou dobu jede s nimi, ale John chtěl být raději sám. Missie si nejdřív sedla vedle Willieho, ale nedojeli moc daleko a požádala ho, ať na okamžik zastaví, že sleze z vozu a půjde chvíli pěšky.

Zůstala chvíli tiše stát, nechávala vozy projíždět kolem sebe, pak se otočila zády k prachu, který se zvedal od jejich kol. Když ji minul i poslední vůz, ohlédla se tam, odkud toho dne vyjeli. Níže v údolí byly ještě stopy kruhu v místě, kde tábořili. Pořád bylo znát, že nedávno se tu zastavila karavana – podle pošlapané trávy, vyhořelých ohnišť, stop po kolech vozů – a byla tam, nalevo od místa, kde ještě včera stály vozy v kruhu, malá mohylka z čerstvé prsti označující místo, kde nechali Becky a její děťátko. Missie musela chvíli odolávat silné touze rozběhnout se zpátky, ale věděla, že to nemá smysl. Becky už mezi námi není. Jistou dávkou útěchy poskytovalo Missii vědomí, že Becky ani její děťátko nejsou samy. Mají jeden druhého.

„Sbohem, Becky,“ pronesla Missie šeptem. „Sbohem, Rebecca Clayová. Byla jsi má milovaná, drahá přítelkyně. Kéž nalezneš – ty i to tvé maličké – kéž naleznete oba radost a útěchu v Božím domě.“

Missie se otočila, že půjde, a po jejích tvářích si razily cestu slzy. Pak se ale najednou zpoza keřů v údolí vynořil osamělý jezdec na koni a zastavil se vedle čerstvého rovu. Missie ho poznala podle postavy, byl to pan Blake. Sesedl z koně a přistoupil k hrobu. Sundal si klobouk a chvíli tam zůstal stát s obnaženou hlavou. Missie ucítila, že jí tváře smáčí nový přívál slz.

To je od něho moc pěkné, pomyslela si.

Teprve o hodně později se Missie dozvěděla, že před mnoha lety stanul tentýž muž před jiným hrobem – před hrobem, v němž spočívala jeho vlastní manželka a malý synáček. I on musel tenkrát jet dál a nechat je ležet vedle cesty v prérii.